

MOLNÁR ILLÉS

Jelenések és tájolások

Kásás az ég alja, ránó a városra,
túl közel jött ez a lázmeleg kék.
Vásott gyerekek eresz alá gyűlnek,
szürcsölik a sebesült mennyek levét.
Most mint egy panelház, tested
szürke és merev. A gyulladás csak
hunyorgásig engedi nyílni a szemed.
Lejjebb ereszkedik, már fejedre ül
a vágósúlyba ért sötét. Gerincedbe
markol, összerántja egy kékült,
duzzadt nyirok égövét. Mint hajnalban
a megrészegült násznép, a beborult,
felhős test megnyit egy csapot:
az első fény a bőr alól szítál szét.
Maga után csak beázott foltokat hagyott.
Ami reggelig megmarad, rácsosan
gomolyog az égre. Rászáll egy galamb,
dermedve ragad a lúdbőrös kékre.

FESTETT a víz. Felszíne alatt
gépek úsznak és fémszínű halak.
A meder alján meggyűlt a rozsdá.
A lefolyó közel, gyorsulva halad.

A korrózió roncsok közül támad.
Az örvény előre köszön a húsnak.
A hullákra éhes vasak várnak,
az élők az árral szemben úsznak.

Halak nyelik le szemgolyód.
Aztán lerakják, mint az ikrát.
Fehérrel köpik be a folyót.
Várják kikelni a pupilla titkát.

A felszín tükre megvakult,
és lepattogott a meder zománca.
a jelenést megette a kútba hullt
törmelék örvénylő, rozsdá tánca.

RÁHAGYATKOZOL erre a folyóra,
a sodrás gyorsul, az áradat növekszik.
Vagy te leszel egyre kisebb: ami száraz,
leázik. Hirtelen azon kapod magad,
a folyót így hívod: zuhatag, pedig csak
függőlegessé lett a pályája, lábra állt,
most lett csak önmaga. Tegyük
fel, mindezt azért, hogy megválaszolja
kérdéseid, amik akkor merültek fel
benned, mikor még némán ringatott,
talán eleve ő hozta azokat felszínre.
Most felszólal, és elnémít mindent
ez a nedves nyelv, ez a kemény
szájpadrás, ez a hosszan kitartott
tőmondat, a kijelentő mód fensége.

Határeset

Van ilyen napszak, amikor minden
problémává válik valahogy,
hogy ami elgondolható,
átfordul fáradtságba.

Késő délutáni árnyékméretekkel
támaszkodunk egymásra,
már látható az ív, amely a
félhomályból hozzád vezet.

Néha meglátod bennem azt,
aminek eleve nincs köze senkihez,
mert akármekkora fordulat lehet egy
kérdőjelben, az alján mindig ott a pont.

Mint ez a buszmegálló, határeset,
bizalmi helyzet, ráhagyatkozni az
első járműre és úgy szállni le,
mint a sötét, aztán bejárni valamit,
aminek a helye odabent van. Hallgatni,
ahogy kihalt városok lakói énekelnek a kőben.

Minden mozdulat mélyén
szilánkok ropogását hallani,
apróra tört üvegtáblák mögül
pislogsz légszemekkel.

Itt gyár állott, vagy tán malom,
porrá zúzták vagy összeszerelték
mindazt, ami összetartozik,
mégis rész szerint való:
szellem, lélek, test, fej, tor, potroh,
szembogarad kitinpácélja, ahogy roppan,
tejfogaid rágja a kávé sötétje,
porcelántükörben a cukor hamissága.

Végül menekülsz, egyszerre
több városból kell menekülnöd,
a körút kifordul alólad, mint egy
búgócsiga egyenlítőjén, vagy
felpörgetett ugrókötel területén,
ami az univerzum.